

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΖΩΗ ΜΟΥ

(Η μοναδική αυτοβιογραφία του μεγάλου γόητος τής οθόνης Γκάρου Κούπερ)

ΠΟΛΛΟΙ δημοσιογράφοι είχαν την καλωσύνη να γράψουν ένα σωρό ωμορφα λόγια για μένα. Τους εύχαριστώ για την προθυμία με την οποία έσπευσαν να πληροφορήσουν το κοινό μου για κάθε τί που άφορδουσε την ιδιωτική μου ζωή. Έχω μάλιστα φυλάξει προσεχτικά όλη αυτά τ' άρθρα τους και πολλές φορές τὰ διαβάζω όταν μου περισσεύει καιρός. Τότε συμβαίνει μέσα μου μια τρομαχτική αλλαγή και δεν αναγνωρίζω πια τὸν ἑαυτό μου. Μοιάζω σὰν ἐκείνο τὸν δυστυχῆ πού ἀποφάσισαν νὰ τὸν τρελλάνουν οἱ γνωστοί του καὶ νὰ τὸν κάνουν νὰ πιστέψῃ ὅτι εἶνε αὐτοκράτωρ! Τοῦ ἐπιτρέπουν τὰ πάντα, τὸν κολακεύουν, τοῦ μιλούν με σεβασμὸ καὶ διακηρύττουν σ' ὅλο τὸν κόσμὸ τὴ δόξα του. "Ε, τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ με μένα. Ἀπὸ τὰ πολλά θυμιάματα καὶ τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ θαυμασμοῦ τὰ ἔχω χαμένα. Κοντεύω νὰ πιστέψω δὲ, μὰ τὴν ἀλήθεια, τὰ λόγια τοῦ Γάλλου ρεπόρτερ Ρενὲ Ντάλιους, ὁ ὁποῖος ἔγραφε στὸ περιοδικό του γιὰ μένα:

«...Έρχεται ἀπὸ τὴν μυστηριώδη ἔρημο, φέρνοντας μαζί του τὴ δύναμη καὶ τὴ μεγαλοπρέπεια τῶν λεονταριῶν. Εἶνε στολισμένος μ' ὀμορφα λουλούδια καὶ ἔχει στὸ πρόσωπό του τὴ μαγικὴ καὶ ἑλκυστικὴ χάρι τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἡ γυναῖκες τὸν λατρεύουν. Οἱ ἄνδρες τὸν κυττοῦν με φόβο, μὰ ὑπερφανεύονται γι' αὐτόν. Ἡ ζωὴ του εἶνε ἕνας δρόμος στρωμένος με ἄνθη. Τὰ πόδια του πατοῦν στὸ μαγικὸ χαλί τῶν «Χιλίων καὶ μιᾶς νυκτὸς». "Ο,τι ἐπιθυμῆσῃ τὸ ἀποκτᾷ. "Ο,τι ὀνειρευθῆ τὸ ἔχει. Εἶνε ὑψηλός, λεπτὸς καὶ εὐκίνητος. Μὰ ἡ δύναμί του εἶνε τρομαχτικὴ. Ὁ Γκάρου Κούπερ εἶνε ἕνα παιδί τῆς ἐρήμου με σκληρὴ καρδιά. Τρεῖς διάσημες βεντέτες ἔχουν χύσει πικρὰ δάκρυα γι' αὐτόν. Ἐσπῆσαν, ὅπως ἡ χρυσαλλίδες, τὶς φτεροῦγες τῶν στῆ φωτιά τοῦ ἔρωτός σου. Ποιὲς εἶνε αὐτές; Ἡ Κλάρα Μπόου, ἡ Ἐβελιν Μπράντ καὶ ἡ Λούπε Βελέζ. Ὁ Γκάρου Κούπερ εἶνε πῶς γοητευτικός ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο Ραβόλφο Βαλεντίνου. Εἶνε ὁ γόης τοῦ 1936!»

Εὐχαριστῶ τὸν κ. Ντάλιους. Μὰ τὰ πράγματα δυστυχῶς δὲν εἶνε ἔτσι ὅπως τὰ παρουσίασαν ὡς σήμερα. Αὐτὸ ἄλλωστε μ' ἀνάγκασε νὰ πιάσω τὴν πέννα καὶ νὰ γράψω τὴ βιογραφία μου. "Ετσι δὲν θὰ εἶνε εὐκολο στὸν καθένα νὰ γράψῃ μιὰ φορὰ ὅτι γεννήθηκα σ' ἕνα μαγικὸ παλάτι καὶ ἄλλοτε μέσα σ' ἕνα ἐφιαλτικὸ ἄσυλο ἀλητῶν. "Ας με συγχωρήσουν γι' αὐτὴ τὴν ἀπόφασί μου. Μὰ ἔπρεπε νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια ἔστω καὶ ἂν αὐτὴ ἀπογοητεύσῃ πολλὰ θαυμάστριά μου. Ἀκούστε λοιπὸν τὴν ἱστορία μου. Ἐλπίζω δὲ ὅτι δὲν θὰ ξεπέσω στὴ συνείδησί σας:

Γεννήθηκα στὴν Ἑλένα, στὴν περιφέρεια τῆς Μοντάνα, τὸ 1901 μέσα σ' ἕνα πλούσιο «ράντσο», χαμένο ἑκατὸ χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινη ψυχὴ. Τὸ πραγματικό μου ὄνομα εἶνε Γκάρου Φράνκ καὶ πατέρας μου ἦταν ὁ διάσημος γιὰ τὴν αὐστηρότητά του δικαστῆς Οὐίλλιαμ Φράνκ. Ὁμολογῶ δὲ ὅτι αὐτὸν τὸν «κύριο» δὲν εἶχα ποτὲ τὴν τιμὴ νὰ τὸν γνωρίσω. Διαρκῶς ἦταν ἀπρησολημένος με τὶς ὑποθέσεις του καὶ μὰς εἶχε ξεχάσει ἑμένα καὶ τὴ μητέρα μου σ' ἐκείνο τὸ πλούσιο ὑποστατικό. "Ετσι καὶ ἐγὼ μὲγάλωσα μ' ὅλη τὴν ἐλευθερία ἑνὸς ἀγριμιοῦ. Πάλευα με τοὺς ὑπηρέτες, ἔπαιζα με τὰ ἄλογα καὶ τοὺς χοίρους καὶ ἔρριχνα κρασὶ στὶς ποτίστρες τῶν πουλερικῶν γιὰ νὰ τὰ μεθᾶω καὶ νὰ τὰ βλέπω νὰ κάνουν τρέλλες. "Εχετε δὴ ποτὲ σας μεθυσμένο κόκορα; Σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν ὑπάρχει πῶς μεγάλη διασκέδασις.

Αὐτὲς ὁμως ἡ ἱστορίες μου ἀναστατώναν τὴν ἀγρέπαυλι καὶ ἡ μητέρα μου ἀναγκαζόταν νὰ μοῦ τὶς... θρέξῃ μ' ἕνα

καμουτσάκι. Τ' ἀκούγα νὰ σφυρίζῃ στὸν ἀέρα, νὰ κἀνὴ στράκες καὶ νὰ κολλᾷ στὸ σῶμα μου σὰν πυρωμένο σίδηρο. Τότε ἔσφιγγα τὸ δόντια μου καὶ προσπαθοῦσα νὰ μὴ ξεφωνίζω. Δὲν ἤθελα νὰ τοὺς δείξω ὅτι πονῶ. Κι' ἔτσι στὸ τέλος ἀναγκαζόντουσαν νὰ με παρατήσουν γιὰτὶ με νόμιζαν ἀνάσθητο. Πόσο εἶχαν λάθος! Μόλις μ' ἄφηναν, ἔτρεχα μακριὰ ἀπὸ τὴν ἔπαυλι, κυλιόμουν σὰν γάϊδαρος στὸ γρασίδι καὶ οὐρλιαζα ἀπὸ τὸ πῆσμα μου. Ἐκείνο τὸν καιρὸ εἶχα μονάχα ἕνα ὄνειρο: Νὰ μεγαλώσω μιὰ ὥρα ἀρχίτερα, νὰ πᾶψω νὰ τρώω ξύλο καὶ νὰ μπορῶ νὰ καθαλλάω σὰν τὸν ἐπιστάτη μας τ' ἄγρια ἄλογα. "Ἦθελα νὰ γίνω ἕνα ἐνδοξο κάουμπόυ ἀπὸ αὐτὰ πού βλέπετε σεῖς καμμιὰ φορὰ στὸν κινηματογράφο...

Σὲ ἡλικία δεκατεσσάρων χρόνων ἔκανα τὴν πρώτη τέτοια ἀνοησία μου. Ἀνέβηκα κρυφὰ σ' ἕνα ἄλογο, πρὶν ἀκόμη ξημερώσῃ. Μὰ αὐτὸ ἄρχισε νὰ τρέχῃ σὰν δαιμονισμένο, νὰ χλιμιντρίζῃ καὶ νὰ κλωτσᾷ σὰν νὰ εἶχε τρελλαθῆ. "Ἦθελε νὰ με ρίξῃ κάτω. Αὐτὴ ἡ τρελλὴ «κούρσα» μου κράτησε πολὺ ὥρα. Ἐγὼ εἶχα χάσει τὴ συναίσθησι τοῦ κινδύνου. Γαντζωμένος στὸ λαιμὸ τοῦ ἄλλογου, προσπαθοῦσα νὰ ἰσορροπήσω, ἐνῶ ἔνοιωθα ὅτι λίγο ἀκόμη καὶ θὰ μοῦ ἔβγαίνε ἡ ψυχὴ.

Τέλος τὸ ἄλογο ἡμέρεψε. Ἐπαψε νὰ κλωτσᾷ καὶ γύρισε ἡσυχὰ στὸ ὑποστατικό. Αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ ὀμορφὴ μέρα τῆς ζωῆς μου, γιὰτὶ ὅλοι μοῦ κἀναν μιὰ ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴ καὶ μ' ἀνακήρυξαν τὸ πιὸ τολμηρὸ κάουμπόυ τῆς Μοντάνα. Μετὰ ἕνα χρόνον ὁμως ὁ πατέρας μου πού εἶχε... καταδεχθῆ τέλος νὰ με γνωρίσῃ, μοῦ δήλωσε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψω τὸ «λάσσο» μου καὶ τ' ἄγρια ἄλογα καὶ νὰ πᾶω στὴν Ἀγγλία.

— Θὰ πᾶς νὰ γίνῃς ἄνθρωπος, μοῦ εἶπε. Θὰ σπουδάσῃς νομικά.

Κι' ἐγὼ θάληθα νὰ τὸν εὐχαριστήσω, γιὰτὶ, μὰ τὴν ἀλήθεια, σεβόμενον πάρα πολὺ τὸν πατέρα μου.

Στὸ Λονδίνο ἔζησα σωστὰ τρία χρόνια. Ἡ μέρες μου κυλοῦσαν γεμάτες εὐθυμία καὶ θὰ σὰς ὁμολογῆσω ὅτι ποτὲ δὲν στενοχωρήθηκα ἀπὸ τὴν ἀποπνικτικὴ ὁμίχλη του! Ζοῦσα μόνον τὴ νύχτα στὰ εὐθυμα κέντρα τοῦ Πικαντίλλου, εἶχα ἕνα πλήθος ὀμορφες φίλες καὶ φυσικὰ ἀπερρίφθην μετὰ πολλῶν ἐπαίνων. Γύρισα στοὺς δικούς μου σὰν... φάντες μπαστοῦνι! Ὁ πατέρας μου πῆγε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακό του, ἴσως δὲ νὰ μ' ἀποκλήρωνε κιόλας ἂν δὲν συνέβαινε ἕνα ἀπρόοπτο περιστατικό:

"Εν' αὐτοκίνητο ἔπεσε πάνω μου μιὰ μέρα σ' ἕνα δρόμο, μοῦ τσάκισε τὰ πλευρὰ καὶ μ' ἔκανε μιὰ ἄμορφη μᾶζα. Με μετέφεραν φυσικὰ σ' ἕνα νοσοκομεῖο μὰ δὲν ὑπῆρχαν παρὰ ἐλάχιστες ἐλπίδες διασώσεώς μου. Πάλαιψα με τὸ χάρο τρεῖς μῆνες καὶ τέλος τὸν νίκησα. Βγῆκα ἀπὸ τὸ θεραπευτήριον μὴν ἄνοιξι. Κι' ἔτσι καθὼς ἔβλεπα γύρω ὅλα νὰ εἶνε ἀνθισμένα, νόμισα ὅτι ξαναγεννιόμουν. Ὡστόσο ἤμουν τόσο ἀδύνατος, ὥστε φοβόμουν μὴ με σωριάσῃ καταγῆς τὸ ἐλαφρὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου.

"Αναγκάσθηκα νὰ πᾶω πάλι στὸ «ράντσο» καὶ νὰ ὑποβληθῶ σὲ μιὰ μαρτυρικὴ ἀνάπαυσι. Κόντευα μάλιστα νὰ πιστέψω ὅτι ἔτσι θὰ περνοῦσα ξαπλωμένος σ' ὅλη τὴ ζωὴ μου καὶ ὅτι ὁ κόσμος κ' ἡ διασκέδασις ἦσαν πια γιὰ μένα ἕνα μακρινὸ ὄνειρο. Μὰ εἶχα γερὸ ὄργανισμὸ καὶ μπόρεσα ν' ἀνθῆξω. "Ετσι μιὰ μέρα τινάχθηκα μ' ἕνα χαμόγελο ἀπὸ τὴν πολυθρόνα μου, ἀνάπνευσα βαθειὰ καὶ φώναξα:

— Θέλω νὰ ζήσω!

Κι' ἔζησα πράγματι μιὰ εἰδυλλιακὴ ζωὴ με μιὰ ὀμορφὴ (Συνέχεια στὴ σελίδα 55)

Ὁ Γκάρου Κούπερ.

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

“Ασαφνα μιά φωνή φιλή-φιλή βγήκε από τον τάφο μέσα. “Ακουσε νά μουρμουρίζη τ’ όνομά του.

— Εϊσ’ αλήθεια πεθαμένη; φώναξε τότε. Γιατί νά πεθάνης; Ζωντανή έπρεπε νά με περιμένης. Έγώ περίμενα στο γυρισμό μου νά μου δώσης τής αγάπης τὸ φιλί. Τὸ θέλω! Δός μου το, τὸ φιλί τής αγάπης σου.

* * *

Στὴ σιγαλιά τής νύχτας, στὸ χλωμὸ τοῦ φεγγαριου φῶς, ανάμεσ’ ἀπὸ τοὺς ζύλινους σταυρούς, ἀκούστηκε τότε ἡ φιλή φωνή νά λέη:

— Έγὼ πέθανα, σὺ ὅμως νά μὴ με λησμονήσης, ἀλλὰ νά παρηγορηθῆς καὶ νά ζήσης. Τὸ ἐπιθυμῶ καὶ σὲ παρακαλῶ μὴν ἐπι...νεῖς. Τῆς αγάπης τὸ φιλί δὲν μπορῶ πειὰ νά σοῦ τὸ δώσω. Στα δικά σου χεῖλη, πού ἀπ’ ἀνθια εὐωδιάζουν, εἶν’ ἡ δροσιά τής ζωῆς, ἐνῶ τὸ στόμα τὸ δικό μου μυρίζει χῶμα καὶ τὰ σκουλήκια τὸ φιλοῦν. Μιά ἄλλη θά σοῦ τὸ δώση τὸ φιλί, καλέ μου!...

...Φορῶ πάντα στὸ δακτυλὸ μου τὸ δαχτυλιδάκι πού μου χάρισες, μὰ τὸ δάχτυλό μου λιώνει ὀλοένα. Πάρτο καὶ δός το σὲ μιάν ἄλλη, ἀλλὰ πὲς τῆς νά παρακαλῆ καὶ γιὰ μένα.

...“Έχε γειά! Πήγαινε κι’ ἀφήσέ με νά λυῶσω στὸ μνήμα μου, μόνο θυμοῦ νά παρακαλῆς καὶ σὺ γιὰ μένα!”

“Εκείνος ἀκουσ’ ἕνα-ἕνα τὰ λόγια αὐτά, ὅπως τὸ ξερό χῶμα ρουφάει τὶς σταλαματιές τής ψυχάλας. “Ύστερα τοῦρθε σάν τρέλλα, σά μανία. Πῆρε στὰ χέρια τὴν ἀξίνα καὶ σκάφτοντας, σκάφτοντας, βρῆκε σὲ λίγο τὴν κάουσα καὶ τὴν ξεσκέπασε.

“Ἡ ὠχρὲς τοῦ φεγγαριου ἀχτίδες χύσηκαν καλόβολες κι’ ἀπαλὲς νά χαϊδέψουν τὸ χλωμὸ τῆς πρόσωπο μὲ τὰ μισολυωμένα χεῖλη. Μ’ ἐκεῖνο τὸ φῶς ἔλαμψε στὰ χέρια τῆς καὶ τὸ δαχτυλίδι τ’ ἀρραβῶνα.

“Εκείνος ἔμπηξε μιά φωνή:

— Θέλω νά σὲ φιλήσω! Θέλω νά σὲ φιλήσω! κι’ ἔπεσε μέσ’ στὸ μνήμα φιλώντας τὴν.

Καὶ δὲν ξαναβγήκε ἀπὸ κεῖ.

Κι’ ἐν’ ἀηδόνι πῆγε καὶ κάθησε στὸ κοντινότερο δέντρο, στὸ πιὸ χαμηλὸ κλαδί, κι’ ἀφοῦ ἔβγαλε μιά φωνή θασαχτή, φιλή, τρεμουλιαστή, ἀρχίνησε τὸ κελαῖδημα πού ποτὲ δὲν ἀκούστηκε πιὸ λυπητερό, πιὸ παραπονετικό, πιὸ ἀπαρηγόρητο.

B. ΒΕΡΣΕΖΙΟ

Ἡ ΖΩΗ ΜΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 47)

νέα τῆς Μοντάνα πού ἔγινε κατόπι ἀρραβωνιαστικιά μου. Ἡ γυναικὲς ὅμως ἀγαποῦν, καθὼς ξέρετε, μόνο τοὺς δυνατούς κι’ ἀπιστοὺς ἀνδρες. “Εἶσι κ’ ἡ Μπέτυ μ’ ἐγκατέλειψε γιὰ νά παντρευθῆ ἕνα φαρμακοποιό, πού κάθε Κυριακὴ ἔπαιζε ραγκμπυ κ’ ἦταν δυνατὸς σάν ταῦρος.

Αὐτὸ τὸ μάθημα δὲν τὸ λησμονήσα ποτὲ στὴ ζωὴ μου. Κ’ ἴσως σ’ αὐτὸ νά ὀφείλω σήμερα τὶς αἰσθηματικὲς ἐπιτυχίες μου... Γιὰ νά παρηγορηθῶ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἔγινε δημοσιογράφος τὸν «Έντεπαντάν». Μιά μέρα ὅμως τὰ παράτησα καὶ μ’ ἕκατὸ δολλάρια στὴν τσέπη ἐπῆγα στὸ Λὸς Άντζελες. Ἐκεῖ ἔκανα τὸν πλάνοδίο φωτογράφου, τὸν ὑπαλληλο σ’ ἕνα πρακτορεῖο δημοσιεύσεων καὶ τέλος προσελήφθη στὰ στούντιο γιὰ νά παίζω τοὺς ρόλους κάου-μπόυς.

Οἱ γονεῖς μου νόμιζαν ὅτι εἶχα πεθάνει. “Αλλωστε δὲν ἠθελα νά τοὺς ζητήσω νά με βοηθήσουν. Εἶχα ἐμπιστοσύνη στὴν τύχη μου. “Ἡξερα ὅτι μιά μέρα θά πετύχω. Καὶ πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ μὲ πρόσεξε ὁ σκηνοθέτης Χένρυ Κίνγκ καὶ μοῦ πρότεινε τὸ δεῦτερο ἀνδρικό ρόλο σ’ ἕνα ἔργο πού πρωταγωνιστοῦσε ὁ Ρόναλντ Κόλμαν καὶ ἡ Βίλμα Μπάνκου. “Ύστερα;... “Ε, ὕστερα ἦρθε ἡ ἐπιτυχία. “Επαιξα σ’ ἕνα σωρὸ ἔργα μὲ τὴν Κλάρα Μπούου, μὲ τὴν Λούπε Βελὲξ καὶ ἄλλες. Τὸ 1930 γύρισα τὸ «Μορόκκο» κι’ ἔγινε ἀπὸ τότε ὁ καλύτερος παρτεναῖρ τῆς Μάρλεν Ντῆτριχ καὶ φυσικὰ πρῶτος «ἀστέρας» στὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα τοῦ Χόλλυγουντ.

Αὐτὴ εἶνε ἡ πραγματικὴ βιογραφία μου. “Όσο τώρα γιὰ τοὺς ἔρωτές μου, ἄς μοῦ ἐπιτραπῆ νά μὴ σὰς μιλήσω γι’ αὐτούς. Μπορεῖ νά εἶμαι σκληρὸς καὶ ἀκαρδὸς, μπορεῖ νά θεωρῶ τὸν ἔρωτα μιά τρελλὴ περιπέτεια, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἀδιάκριτος. Γι’ αὐτὸ θά σὰς παρακαλέσω νά μὴν ἐπιμείνετε.

ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ.

Ἡ ΜΕΓΑΛὴ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 53)

στὴν πορτα τὴν κίτρινη βαλίτσα τοῦ Φερνάν. Εἶχε ξαναγυρίσει λοιπόν; Σίγουρα θά βρισκόταν στὴν ταξέρνα καὶ θά πήγαινε στὸ σπίτι ὅταν θά μεθοῦσε ἐντελῶς. Φώναζε τὴν μητέρα τῆς μὲ δυνατὲς κραυγές.

— Ξαναγύρισε! τῆς εἶπε. Εἶν’ ἐδῶ. Εἶμαι βέβαιη πὼς ἦρθε νά μὰς σκοτώση.

— Κρύψου! τὴν ἰκέτευσε ἡ κυρὰ Μπαρνιέ. Πήγαινε στῆς γειτόνισσας!

Εἶχαν κυριευθῆ ἀπὸ πραγματικὸ πανικὸ, μὰ ἡ Ζινέττα δὲν ἠθελε ν’ ἀφήσῃ μόνη τὴν μητέρα τῆς. “Εκλείσε τὰ παντζούρια, σῦρτωσε τὴν πόρτα καὶ πῆγε καὶ κάθησε κοντὰ στὴ φωτιά χωρὶς ν’ ἀνάψῃ τὴ λάμπα. Ἡ βραδεῖα πέρασε μέσα σὲ μιά βαρεῖα σιωπῆ. Μὰ κανένας δὲν φάνηκε.

* * *

Οὔτε τὴν ἄλλη μέρα φάνηκε πουθενὰ ὁ Φερνάν.

“Όχτῶ μέρες πέρασαν κ’ ἡ βαλίτσα τοῦ ἐξακολουθοῦσε νά μὲνῃ ἀκόμα μπροστὰ στὸ κατῶφλι. Ἡ κυρὰ Μπαρνιέ εἶπε στὴν κόρη τῆς:

— Εἶνε περίεργο. Ὁ Φερνάν δὲν φάνηκε ἀκόμα... Κανένας δὲν τὸν εἶδε... Τί λὲς, ρίχνουμε μιά ματιά στὴ βαλίτσα;

Ἡ Ζινέττα πῆρε ἀμέσως τὴν βαλίτσα καὶ τὴν ἀνοίξε. Εἶχε μερικὰ κουρέλια κι’ ἕνα φύλλο χαρτὶ κολλημένο ἀπὸ μέσα: “Ἦταν μιά ἐπιστολὴ τοῦ Φερνάν πού ἔλεγε:

«‘Αποφάσισα νά φύγω μὲ μερικὸὺς ἄλλους μετανάστες γιὰ τὴν Ἀφρική — τῆς ἔγραφε. Μὰ ἂν πάω ἐκεῖ κάτω θά πεθάνω, γιὰτὶ εἶμαι κιόλας ἀρρωστος. Ἐκτὸς ἂν θέλης ἐσὺ νά με πάρης πάλι κοντὰ σου. “Ὄ! ἄλλαξα πολὺ, Ζινέττα μου. Θά περιμένω τὴν ἀπάντησί σου στὸ σταθμὸ. Θά εἶμαι κρυμμένος πίσω ἀπ’ τοὺς θάμνους γιὰ νά μὴ με δῆ κανεῖς. Σὲ ἰκετεύω, ἔλα. “Αν δὲν ἔρθῃς, θά φύγω, ὅπως σοῦ εἶπα, γιὰ τὴν Ἀφρική. Θά πάω τὸ τραῖνο τῶν ἔντεκα. “Έχω μέρες νά φάω. Πὲς στὴ μαμὰ Μπαρνιέ πὼς καὶ τὸ φαί τοῦ σκύλου ἀκόμα θά μ’ εὐχαριστοῦσε. Λοιπόν, ὠρεβουάρ, σὲ περιμένω στὸ σταθμὸ!...»

“Όταν ἡ Ζινέττα τελείωσε τὸ διάβασμα αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς καὶ κατάλαβε πὼς ὁ Φερνάν εἶχε φύγει ὀριστικὰ μισοπεθαμένος ἀπ’ τὴν πείνα, πλάγιασε στὸ κρεββάτι τῆς, σκέπασε μὲ τὸ σεντόνι τὸ κεφάλι τῆς, ἔφραξε τ’ αὐτιά τῆς, μὰ δὲν μπόρεσε οὔτε νά κοιμηθῆ, οὔτε νά ἡσυχάσῃ. Κάθε τόσο σηκωνόταν κ’ ἠθελε νά τρέξῃ στὸ σταθμὸ. Τῆς φαινόταν πὼς θά τὸν εὔρισκε ἐκεῖ, ἐκεῖ ὅπου τὴν περίμενε πρὸ ὀχτῶ ἡμερῶν. Ἡ μητέρα τῆς τῆς ἔλεγε:

— Μὴ βγαίνεις. “Έχεις πυρετὸ. “Αν δὲν εἶχε φύγει, θάρχόταν. Τὸ γράμμα εἶνε καθαρὸ. “Αν θέλης νά πάω ἐγὼ στὸ σταθμὸ, πηγαίνω.

Ἡ Ζινέττα σκεφτόταν καὶ ψιθύριζε:

— Εἶνε πολὺ ἀργά.

Καὶ μολοντί ἦταν γερὴ καὶ δυνατὴ, ὁ καῦμός τῆς στάθηκε πιὸ γερὸς καὶ πιὸ δυνατὸς καὶ τὴν σκότωσε.

Ἡ κυρὰ Μπαρνιέ, μένοντας μόνη, πέρασε θλιβερὰ γεράματα. Πηγαίνει συχνὰ στὶς γειτόνισσες γιὰ νά διώξῃ τὴν πληξί τῆς, μὰ φлуαρεῖ καὶ λέει ἀδιάκοπα σ’ ὄλον τὸ κόσμο, χωρὶς νά παραλείπῃ καμμιά λεπτομέρεια, μὲ τὰ ἴδια λόγια, μὲ τὶς ἴδιες χειρονομίες, τὴν ἱστορία τῆς κόρης τῆς καὶ τοῦ δυστυχισμένου Φερνάν. Κι’ ὅταν φτάνῃ στὸ τέλος, ἡ φωνὴ τῆς κόβεται καὶ κλαίει, κλαίει ἀπαρηγόρητα.

Ὁ ΤΣΑΡΛΙ ΤΣΑΠΛΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΔΗ !...

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 17)

τοῦ εἶπε γελῶντας:

— “Ὄλ ράιτ, Τσάπλυ, ὦλ ράιτ!... “Ἦσουν θαυμάσιος!...

“Όταν ὅμως γυρίσαμε στὸ ξενοδοχεῖο, ὁ Τσάρλυ ἦταν δύσθυμος.

— Λοιπόν; μοῦ εἶπε. Δὲν θέλεις ἕνα παιδί;

— Μὰ Τσάρλυ, τοῦ εἶπα. Εἶμαι ἀκόμα τόσο νέα!

— Εἶσαι μιά ἐγωῖστρια! Φοβάσαι μήπως χαλάσης τὸ Τὰ μάτια του εἶχαν μιά ἄγρια ἐκφρασι. Ἐγὼ ἀπέφυγα νά τοῦ δώσω μιά ἀπάντησι. Ἐκείνος ὅμως φώναζε:

— Ἀπάντησέ μου, λοιπόν! Ἀπάντησέ μου!...

“Ομολογῶ ὅτι τὸν φοβήθηκα καὶ ξέσπασα σὲ λυγμούς. Ὁ Τσάρλυ μὲ κύτταζε καὶ χαμογελοῦσε θριαμβευτικὰ.

Ἐκείνο τὸ βράδυ ἔφυγα κι’ ἐπῆγα στὸ ξενοδοχεῖο πού ἔμενε ἡ μητέρα μου. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Τσάπλυ ἦρθε καὶ μοῦ ζήτησε συγγνώμην. Μὰ ἔμεινε ὁ ἴδιος: φιλάργυρος, δξύθυμος καὶ νευρασθενής. Γι’ αὐτὸ, ὅταν ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ, ἀρνήθηκα νά πάω μαζύ του στὸ Χόλλυγουντ.

ΜΑΙΥ ΡΗΒΣ